teistele ei kolband, ſedda anti temmale, ja ſeddagi ni kasſinaste, et ta mittokord pool ſõmatta jäi; talwel ta kamber ei ſaand õiete kõtud, et külm piddi temma käed ja jallad ärrawotma, kui ta õhto ja hominiko olli kauba asjade arro üllespannemas, ja riette poleſt olli temmal ni waene luggu, et ta ei julgendki wahheſt ka teiste innimeste ſeltſi miñna. Agga ſiiski meie noor Bõm ei nurriſend mitte, waid teggi ikka truiste, mis ta kohhus olli. Ei ta annudki omma iſſale omma hädda teáda; ſeſt ta ei raatſind mitte omma iſſa meelt kurwastada, egga omma perremehhele hábbi tehha, temma pahhad wiſid üllesrákides. Ta lotis Jummala peále, ja kannatas kui mees. Agga ſe olli temmal wägga raske kanda, et ſelle maia ſees ni kurja ja õnneto ello aeti, ja et ſelle maia aſſi pááw páwalt ennam hukka ja raisko láks. Halle ſüddamega nággi ta, kuida keik kaſſo, mis temma tõ ja murre lábbi kauba-asjadeſt ſiſſe tulli, jálle kui ſuits árrakaddus, et tühhi ja waeſus igga poleſt kátte joudis, ja õige hirmoga panni ta tähhele, kui mitmeſuguste pattude ſiſſe innimenne langeb, kes, joma himmule woimuſt andes, hakkab Jummalat árraunnustama. Siis tännas ta Jummalat, kes temmale auſad ja jummalakartlikkud wannemad annud, ja tulletas iggapááw ſedda Jummala ſanna õppetuſt omma mele, mis ta iſſa, tedda tee peále ſates, wimaks weel temma ſüddame peále olli pannud: keik omma ello aia, poeg! mõtle Iſſanda meie Jummala peále, ja árra püa mitte patto tehha, egga ülle temma käskude miñna. Nenda Jummalat kartes ſai noor Bõm nähha, et Jummal tedda ſilmi nähhes õnnistas; ſeſt ehk ta kül mitto ja mitto korda nálga ja janno ja külma ſai kateta, ja mitto muud kibbedat piddi kannatama, ſiiski kosſus ta ja kas-